

ม ง ค ล ที่ ๒ ๐

ส ำ ร ว ม จ า ก ก า ร ตี ม น ้ำ เ ม า

จี วิ ต แ ล ะ ช ำ ตี

พิ น ำ ศ เ พ ร ำ ะ สุ ร ำ

คนใดเป็นนักเลงหญิง นักเลงสุรา และนักเลงการพนัน

ย่อมล้างผลาญทรัพย์ที่ตนได้แล้ว

ข้อนั้นเป็นปากทางแห่งความเสื่อม

ชีวิตและชาติพิณาสเพราะสุรา

๑๕๕

ธรรมดาของสรรพสัตว์ และสรรพสิ่งทั้งหลาย ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปสู่ความเสื่อม แม้แต่ร่างกายของเราก็เสื่อมถอยไปตามลำดับจากวัยทารกไปสู่วัยเด็ก วัยรุ่น วัยหนุ่มสาว วัยกลางคน วัยแก่ชรา นั้นเป็นความเสื่อมที่เรามองเห็นได้ ชีวิตถูกความเสื่อมครอบงำ แล้วนำไปสู่ความตาย คือ ในที่สุดก็ต้องเสื่อมสลายไปหมด เพราะฉะนั้น เราจึงไม่ควรประมาทในการดำเนินชีวิต ความมองไม่เห็นโทษของความเสื่อมนั้น ใจจะได้คลายจากความยึดมั่นถือมั่นในโลกทั้งปวง แล้วมุ่งแสวงหาหนทางแห่งความหลุดพ้น

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน ปราภาวสูตร ว่า

“อิตถิธุดโต สุราธุดโต อภฺชธุดโต จ โย นโร
ลภฺธํ ลภฺธํ วินาสติ ตํ ปราภาวโต มุขํ

คนใดเป็นนักเลงหญิง นักเลงสุรา และนักเลงการพนัน ย่อมล้างผลาญทรัพย์ที่ตนได้แล้ว ข้อนั้นเป็นปากทางแห่งความเสื่อม”

ไม้ขีดไฟเพียงกำมือเดียว อาจเผาผลาญเมืองทั้งเมืองให้มอดไหม้ไปได้ สุรายาเสพติดแม้เพียงเล็กน้อย อาจทำลายทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเราลงได้เช่นกัน การเป็นนักเลงหญิง หมายถึง ชอบเที่ยวล่าส่อน ไม่สำรวมระวังในกาม ซึ่งเป็นทาง

ชีวิตและชาติพิณาสเพราะสุรา

๑๕๖

มาแห่งความเสียหาย เสียชื่อเสียง เป็นนักเลงสุรา หมายถึง ตี๋มสุราเป็นอาชญา การตี๋มสุราคือทางมาแห่งปัญหา และความทุกข์ที่จะเกิดตามมา เพราะตามปกติตนเองก็มีปัญหาอยู่แล้ว เมื่อตี๋มน้ำอุบาทว์นี้เข้าไป ปัญหาก็ก่เพิ่มขึ้นทับทวี โดยเฉพาะคนที่ เป็นนักเลงพนัน แสดงว่ากำลังเดินอยู่บนทางแห่งความเสื่อม เสื่อมทั้งชีวิตและทรัพย์สิน เสื่อมทั้งสุขที่จะได้รับในปรโลก เพราะคนที่ เป็นนักเลงหญิง นักเลงการพนันและนักเลงสุรา คือ ผู้ที่กำลังเดินทางสู่อบายภูมิอย่างแท้จริง

*ในอดีตกาล มีนายพรานคนหนึ่งชื่อว่า สุระ เป็นชาว แคว้นกาลสี เขาเข้าไปหาของป่าในป่าหิมพานต์ ได้ไปพบต้นไม้ ใหญ่ต้นหนึ่ง มีโพรงขนาดใหญ่เท่าตุ่ม ภายในโพรงมีผลสมอ มะขามป้อม เถาพริกไทย เมล็ดข้าวเปลือก และเมล็ดข้าวสาร ที่หล่นจากต้นไปรวมกันอยู่ในนั้น เมื่อฝนตกก็มีน้ำขัง ครั้น แสงแดดส่องมา จึงเกิดการหมัก ลี้งต่างๆ ที่อยู่ในโพรงกลายเป็นน้ำที่มีรสชาติเปลี่ยนไป และมีสีแดง

นายพรานสุระเห็นสัตว์ต่างๆ มาตี๋มกินน้ำในโพรงนั้น แล้วเกิดอาการมันเมา และม่อยหลับไปลักพักหนึ่งจึงจะลุกขึ้นได้ เขาเห็นแล้วรู้สึกแปลกใจ จึงไปลองตี๋มน้ำสีแดงนั้นดูบ้าง ก็เกิด

ชีวิตและชาติพินาศเพราะสุรา

๑๕๓

อาการมันเมาเหมือนกัน ถึงกระนั้น ก็ยังติดใจในรสชาติของน้ำเมานั้น ต่อมาเขานำน้ำเมานั้น ไปถวายดาบสรูปหนึ่ง ดาบสก็ติดใจในรสชาติของมันอีกเช่นกัน ทั้งสองจึงปรึกษากันว่า จะใช้น้ำเมานี้เป็นหนทางทำมาหากิน จึงตักไปถวายพระราชราชา พระราชาเสวยแล้วทรงมันเมา และรู้สึกติดอกติดใจ จึงบัญชาให้คนทั้งสองเข้าป่า เพื่อไปนำน้ำเมานั้นมาถวายอีก ทั้งสองจึงจดจำส่วนผสมของน้ำเมาจากโพรงไม้ และนำมาปรุงขายเองในเมืองน้ำเมานั้นจึงได้ชื่อว่า “สุรา” ตามชื่อของนายพราน

เมื่อเขาปรุงสุราขาย คนทั้งเมืองต่างพากันดื่มสุรา เมื่อดื่มแล้วมีแต่ความประมาทมัวเมา ไม่ทำงาน จึงยากจนเข็ญใจไปตามๆ กัน ในที่สุดเมืองนั้นก็ถึงความพินาศย่อยยับ เป็นเหมือนเมืองร้าง ทั้งสองพากันหลบหนีออกจากเมืองนั้น ไปเมืองพาราณสี และเมืองสาเกตตามลำดับ และทำให้ทั้งสองเมืองถึงความพินาศเพราะฤทธิ์สุราเช่นเดียวกัน

ต่อมา ทั้งสองได้เดินทางไปเมืองสาวัตถี และแสดงความประสงค์ที่จะปรุงสุราถวายพระราชราชาอีก โดยขอพระราชทานรากไม้ แบ่งข้าวสาลี และต่ม ๕๐๐ ใบ เมื่อได้รับพระราชทานแล้วก็ต้มสุราและตักใส่ต่มทั้ง ๕๐๐ ใบ ขณะกำลังตักใส่ต่ม มีสุราบางส่วนไหลออกมาเปื้อนข้างต่ม เขาเกรงว่าหนูจะมารบกวน

ชีวิตและชาติพินาศเพราะสุรา

๑๕๘

จึงนำแมวมาผูกไว้ข้างๆ ตุ่มสุรา พวกแมวต่างพากันเลียกินสุรา
ที่ไหลออกมาจากตุ่ม จนเกิดอาการมึนเมาหลับไป พวกหนูจึงมา
แทะหู แทะจมูก หนวด และหางแมวเล่น

เหตุการณ์ทั้งหมดอยู่ในสายตาของคนสอดแนมของ
พระราชา เขาจึงไปกราบทูลพระราชา พระราชาทรงเข้าใจผิด
คิดว่าคนทั้งสองกำลังปรุงยาพิษเพื่อปลงพระชนม์ จึงสั่งให้ตัด
ศีรษะคนทั้งสอง เมื่อประหารชีวิตพวกเขาแล้ว มีพระราช-
โองการให้ทุบตุ่มทั้ง ๕๐๐ ใบ แต่ยังไม่ทันทุบตุ่มทั้ง พวกแมวก็ก
สร้างเมา พากันลุกขึ้นมาวิ่งเล่นได้ตามปกติ พระราชาก็คิดว่า
ถ้าสุรานี้เป็นยาพิษจริง แมวคงตายไปแล้ว จึงนึกอยากจะ
ลองเสวยบ้าง

ด้วยเดชบุญ ท้าวลัทธิเทวราชทรงเล็งเห็นว่า พระ-
ราชาพระองค์นี้เป็นผู้ที่มีคุณธรรม ทรงบำรุงบิดามารดาเป็น
อย่างดีมาตลอด และทรงประพฤติกายสุจริต วชิสุจริต มโน
สุจริตมาตลอดพระชนม์ชีพ หากพระองค์พลาดพลั้งดื่มสุราเข้าไป
จะทรงตกอยู่ในความประมาทสุราจะนำความพินาศมาสู่บ้านเมือง
และขยายไปทั่วชมพูทวีป ท้าวลัทธิเทวราชจึงตั้งใจจะมาห้ามปราม
พระราชา โดยแปลงเป็นพราหมณ์ถือหม้อสุราใบหนึ่ง ยืนอยู่บน
อากาศต่อหน้าพระราชา พลังตรัสท่ามกลางประชุมชนว่า

ชีวิตและชาติพิณาสเพราะสุรา

๑๕๕

“ท่านทั้งหลาย จงซื้อหม้อใบนี้”

พระราชชาตรีถามว่า “ท่านเป็นใคร ทำไมจึงยืนอยู่บนอากาศได้ แล้วหม้อใบนั้นใช้ทำอะไรได้บ้าง” พราหมณ์แปลงจึงกล่าวถึงโทษของสุราว่า

“หม้อใบนี้บรรจุสุรา ต้มแล้วจะเมามายขาดสติเดินโซเซตกลงไปในบ่อ ในหลุมน้ำครำ หรือหลุมโสโครกก็ได้ จะกล้ำกินของที่ไม่ควรกิน จะเที่ยวไปในที่ต่างๆ โดยไม่มีจุดหมาย จะทำตัวเหมือนคนอนาถา กล้าฟ้องร้องโดยไม่อายใคร กล้าเปลือยกายเดินตามถนนหนทาง จะมีจิตลุ่มหลง นอนตื่นสาย แม้ไฟไหม้ก็ยังนอนอยู่ได้ จะนอนจมอยู่ในอาเจียนของตนก็ได้ จะนั่งคุยโวพรั้งเพื่อในที่ประชุมชน และมักจะทำสิ่งทุจริตต่างๆ จนถูกจองจำ ถูกฆ่า และเสื่อมจากโภคทรัพย์สมบัติทั้งหลาย

ใครดื่มสุราเข้าไปจะเห็นช้างตัวเท่าหมู จะคิดว่าโลกทั้งโลกเป็นของเขาคนเดียว จึงมักจะก่อการทะเลาะวิวาท และยังส่งผลให้มีผิพรรณหยาบกร้าน จะเป็นคนหยาบช้า กล้าด่าว่ากระทั่งพ่อแม่ แม้เป็นพ่อสามีก็สามารถจับมือถือแขนลูกสะใภ้ด้วยอำนาจการคะยั้นไต่ต้อนสุราแล้วจะกลายเป็นคนหยาบคาย ด่าพ่อแม่สามี และสามีตนเอง จะกล้าประพฤติดินกับทาสหรือคนรับใช้ น้ำสุราจะทำให้กระดูกล่มสลาย และทรัพย์

ชีวิตและชาติพิณาสเพราะสุรา

๑๖๐

สินเงินทองก็จะพินาศย่อยยับ

ผู้ดื่มสุราจะกล้ำประหารสมณพราหมณ์ กล้ำประพฤติ
ทุจริตทั้งกาย วาจา ใจ กล้ำโกหกเพื่อแลกกับทรัพย์สินเงินทอง
จะหมดความละอาย แม้เป็นคนที่มีปัญญา ก็ยังอดพูดมากไม่ได้
ฤทธิ์สุราจะทำให้ไม่กินข้าวไม่กินน้ำ จะนอนคอพับเหมือนโคที่มี
หมอน้ำผูกถ่วงคอไว้ หรือนอนกลิ้งเกลือกบนพื้นดินดุจลูกสุกร
หมดสง่าราศรี และมีแต่จะถูกครหานินทา”

ครั้นพระราชชาติได้สดับฟังโทษของสุราแล้ว เกิดความ
สลดใจ และสำนึกในบุญคุณของพราหมณ์ที่มาเตือน จึง
พระราชทานทรัพย์สินมากมายให้แก่พราหมณ์ แต่พราหมณ์ไม่รับ
และได้แสดงตัวเป็นท้าวสักกะ พระองค์ประทานโอวาทให้พระ
ราชาทรงงดเว้นการดื่มสุรา และบำเพ็ญสุจริตรธรรมต่อไป จาก
นั้นจึงเสด็จกลับทิพยวิมาน เมื่อพระราชชาติเห็นทุกข์เห็นโทษของ
สุราแล้ว ทรงรับสั่งให้ทำลายตุ่มสุราทิ้งทั้งหมด ทรงสมათานศีล
บริจาคตานตลอดพระชนมายุ ครั้นละจากโลกก็ไปบังเกิดในสวรรค์

เพราะฉะนั้นการดื่มสุราหรือของมึนเมานั้นไม่ดีเลย
สามารถทำให้อาณัติกรถึงกับล่มสลายได้ และนำความวิบัติมา
ให้แก่ผู้ดื่ม ทั้งในโลกนี้ และโลกหน้า วิบัติในโลกนี้คือ สุราจะ
ผลาญทุกสิ่งทุกอย่างของเรา ตั้งแต่ผลาญทรัพย์สินเงินทอง

ชีวิตและชาติพินาศเพราะสุรา

๑๖๑

ผลาญมิตรไมตรี ผลาญเกียรติยศศักดิ์ศรี ผลาญสติปัญญา และผลาญชีวิต วิบัติในโลกหน้าคือ เมื่อละจากโลกนี้ไปแล้ว คนที่ดื่มสุรายาเสพติดจะต้องไปรับทุกข์ทรมานอยู่ในนรก ไม่มีเวลาว่างเว้นจากความทุกข์ทรมานเลย

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านเคยกล่าวไว้ว่า การดื่มสุรา ไม่ใช่ของพอดิพอร้าย สุราเกิดขึ้นในประเทศใด ประเทศนั้นก็ย่อยยับ สุราติดอยู่กับคนใด คนนั้นก็อับจน เพราะเมื่อดื่มสุราเข้าไปแล้ว คนดีๆ ก็กลายเป็นคนเสีย คนที่มีสติดีก็กลายเป็นคนสติเสีย อย่างนี้เรียกว่า ฆ่าตนเองทั้งเป็น

ดังนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสไว้ในมงคลสูตรว่า การสำรวมจากการดื่มน้ำเมาเป็นมงคลอันสูงสุด ซึ่งการที่เราจะเว้นขาดจากการดื่มน้ำเมา หรือเสพสิ่งเสพติดทั้งหลาย จะต้องเห็นโทษเห็นภัยในสิ่งเหล่านั้น และรีบละ เลิกด้วยจิตใจที่เข้มแข็ง เอาชนะใจตนเองให้ได้ ซึ่งวิธีที่ดีที่สุด คือ จะต้องปฏิบัติธรรม ทำให้หยุดนิ่งทุกๆ วัน ใจจะได้มีพลังที่จะเอาชนะความชั่ว หากทำได้เช่นนี้ชีวิตของเราจะเกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น เราจะเกิดความรู้สึกว่า อยากจะทำแต่ความดี รังเกียจบาปอกุศล ทำให้ชีวิตเรามีความสุข และความบริสุทธิ์เพิ่มขึ้น เพราะฉะนั้น ต้องหมั่นปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงธรรมกายให้ได้กันทุกคน